

CONTINUATIO PASSIONIS.
LAPSUS SANCTI PETRI.
MONITUM.

Quamvis lapsus Sancti Petri incidunt in Passionis Domini Historia, & circumstantia, quam plurimi Predicatores omittunt, vel quam leviter, obterre perstringunt, censu eam mibi non esse pretermittendam. 1. Quia præterquam quod infidelitas Principis Apostolorum, & illius, qui majori zelo erga Filium Dei Iucos erat, maximon attulit. 2. C. dolorem, locum propter pluribus moralibus confidantibus, & utilibus documentis, quibus alibi locu vix inventi potest. 3. Quia qui Passio nem in plures sermones pertinuerit pro singulis diebus majoris hebdomadae, solent pro argumento aliquid sermonis Iudeo predicationem, & Sancti Petri negationem affirmitur: quapropter in Passionis tractatione utramque inferendam esse arbitrari sumus. Quod non prohibebit quomodo qui e re censurint non preterire hanc circumstantiam, etiam si totam Salvatoris Passionem unico sermone concludant, non mutuentur, quod illi sit proficuum.

Tamen ut brevitate studeamus in hoc argumento, quod per tristitia tamquam pecuniae, & ab historie corpore aevulum, complectentur tribus Paragraphis: Magis, huius, Apostoli lapsum, & penitentiam. Primum continent locos Scripturae, & Sacrorum Patroni; Alter confidantiones theologicas, & Morales; & tertius dolelos Asceticorum, ac recentium Concionatorum locos hujus argumenti.

DE LAPSU SANCTI PETRI.

Loca Scripturarum, & Sacrorum Sanctorum hujus argumenti.

Vos omnes scandalum patimini tunc me in ista nocte: respondens autem Petrus, ait illi: O si omnes scandalizari fuerint in te, ego nuncquam scandalizabor. Matth. 26.

Ait illi JESUS: Amen dico tibi: quia in hac nocte antequam gallo caneret, ter me negabis. Idem.

Petrus sedebat foris in arce, & necessitate ad eum una ancilla dicens: Et tu cum IESU Galilaeo eras, in illo negavisti eum omnibus dicens, nescio quid dicas. Ibidem.

Vidit eum alia ancilla, & ait hinc: qui erat ibi? & hic erat cum IESU Nazarenus, & iterum negavit cum iuramento: quia non novi hominem. Ibidem.

Pofitum accersit, qui stabat, & dixerunt Petru: zere tu ex illis, nam & loquela tua manifestum te facit: sive caput dereliqueris, & iurare, quia non novissi hominem, & continuo gallus canavisi. Ibidem.

Recordatus est Petrus verbi IESU, & egressus foras flevit amare. Ibidem.

Et si omnes scandalizari fuerint, sed non ego. Marci 14.

Ait illi JESUS: Amen dico tibi, quia in hode in nocte triplum gallus vocem bidet deinde, ter me negatur. Ibidem.

Ait ille (Petrus) amplius loquebatur: esti opernaris me solum commiri tibi, non te negabo. Ibidem.

Venit una ex anellis summi Sacerdotis, & cum vidisset Petrum calificatorem, apficiens illum ait, & tu cum IESU Nazarenus eras. Ait illi negaverit: & neque scio, neque novi quid dicar. Ibidem.

Rufus cum vidisset illum ancilla, caput dicens circumstantibus: quia ex illis es, nam & Gallus es: ait iterum negavit. Ibidem.

Et post pofitum, rufus qui adstabat dicebat Petro, quia ex illis es, nam & Gallus es: ille autem caput ambrinazare, & iurare, quia nescio hominem ipsum, quem dicitur. Ibidem.

Petrus sequitur eum a longe. Luc. 22.

Dicit Petro ancilla ostia: numquid tu ex discipulis eius similes illis? dicit illi, non sum. Joann. 18.

Erat autem cum eis (Ministris) Petrus sicut, & calificatus est. Ibidem.

Quem cum vidisset ancilla quedam sedentem ad lumen, & eum subito intuita, dixit, & hic cum illo erat; at illo negavit eum dicens, mulier non novi illum. Luc. 22.

Post pofitum, illus videns eum dixit, & tu de illis es: Petrus vero ait, o homo non sum. Ibidem.

Intervallo facta quatuor hora ultra, illus quidam affirmabat dicens: vere hic cum illo erat: nam & Gallus es; & ait Petrus: homo neque quid dicis; & continuo, abduc illo loquente, cantauit gallus. Ibidem.

Confessus Dominus respxit Petrum, & recordatus est verbi Domini, sicut dicerat; priusquam gallus cantet, ter me negabis. Ibidem.

Loca, & Sententia Sanctorum Patrum.

Petrus si non peccaserit, peccatoribus non ignoraretur: ideo Petru magister Ecclesia permitetur peccare, ut ejus culpa ad indulgentiam multorum proficiat. Sanctus Augustinus ferm. 3. de Sancto Petro.

Cum dicimus Petrum ter negasse Christum, non ipsum primum accusare dellet, sed hunc insuendo admonebit nos operari, ne quisquam de humanis viribus confidat. Idem tract. 66. in Joannem.

curiositate rei huius extum, & quem faciat esse habitura, vide voluisse, ita ille affectus erat; qua in re animadverte possumus plerisque contingere, id quod apud homines vulgo virtus, & fortitudo existimat, id saepe in Christianis esse presumptionem. Si discipulus ite pro hac temeritate aliquis illam in propriis viribus diffidentiam, ac vigilantiam, quam Salvator, in cuius schola fuerat edocetus, illi etiam, atque etiam commendavit, nunquam existimat se aliorum fortissimum, neque virtus suist. Recordabatur, se Magistro suo fuisse politicum, se nunquam ab eo receperum fuisse, & si opus fuisset commori cum illo, se labientissime mortem subfumitur; sed oblitus erat quod illi praedixerat Magister: se ab illo ter negatum irit. Inquit præstare voluit fidem promisitionis, cui non debeat presumptio, viribus humanis, quae fuit criminis causa.

In magni hujus Apostoli lapsu possumus admirari divinitatem Providence confita nunquam permittentis mala, nisi ut inde bona proficiantur; telle Augustino. Et profecto ex Sancti Petri peccato magna huic Apolo, magna nobis, magna Ecclesia cessit utilitas. Primum enim, Petrus propria didicit experientia, quantum posset ope gratis; & quantum vel, solique viribus arbitrii. Cum IESU CHRISTI divinitatem confessus est, id accidit per pecuniam Del revelatione: cum vero negavit illum, hoc evenit per motum propria voluntatis. Secundo, haec fuit causa humilitatis ejusdem in reliqua vita sua spartum, meminisse criminis adeo enormis; cum enim omnibus præcederet debet dignitate, peritile etat aliquod habere semper humiliandi argumentum, ut S. Augustinus adverterit; & S. Gregorius addit ipsum didicisse illinc misereri eorum, qui auge, ac ille laberentur, cognita hominis imbecillitate, atque infirmitate; eumque munus suum Pastor universalis exigere debebat, ut doceret homines penitentiam, statim ex illa domo egreditus est, amare flevit, totumque vitam sua spartum impeditum, ut unius momenti infirmitatem iugis fidelite prepararet; quod nobis locum præbet nonnulla de illius penitentia animadvertisse. Discamus hinc, ubi peccatores sumus, fieri penitentes; discamus nosmet præberre attentes, & fides interioribus gratia motibus, quibus urgemur, ut festinemos, reverti ad Deum: potissimum vero discamus, diutius in peccato non permanere. Vix Apostolus Magistrum, Dominumque suum negavit, cum ipsum poenituit, & solus Salvator inquit illum ad officium revocavit. Sapientia interius elabi finimus annos, antequam cum divina Majestate revertamur in gratiam, sceleris in singulos dies multiplicantes. In hoc Apostolo imitari debemus hanc celeritatem respondendi gratia nobis oblatae. Salvator conversus vix respxit Petrum, cum inuitus hic, velut colum fidicor illius, & inde amaras lacrimas affluenter elicuit. Hæc unica fuit consolatio, quam Dei Filius recipit, inter tot crucias, & contumelias, quibus afficiebantur.

Sanctus Petrus ut nobis præberet certum sive penitentiam argumentum, statim fecit sibi loco, qui sua innocentia faciliter extiterat: Egressus foras, manifestum sincera converfionis indicium & verum, firmumque argumentum subcepit. Ad perfectam conversionem omnino relinquendam peccatum. Itaque volum non certos illa nostra conversionis, & tertarii nos verare ad Deum redire. Omnino relinquendus est locus, personæ, societas, quæ nos ad peccandum impulerunt. Velle enim semper in iisdem occasionibus permanere, ubi semper vici finimus; & credere, nos in posterum fideliores futuros; hac bipalmari illius est, cuius errore abscondit non est arduum, si nobiscum meliori cum fide ageremus. Quid autem dicimus de personis, dicendum est etiam de professionibus, atque statibus; & S. Gregorius hom. 24. in Evang. animadvertisse, S. Petrum post conversionem suam, & Salvatoris resurrectionem redire ad retia sua; & Mattheum vero ad telonium suum non redire, quia S. hic Doctor ait, noa defunct profeshones bone, & licet, quæ omni tempore possint exerceri, & male, atque periculis, quarum exercitum nunquam, vel ferri nunquam potest culpa vacare. Quæ per fenses obliquerunt peccato, nulla est dubitatio, quoniam illas relinquere teneamur, quoniam sunt proxima peccati occasio.

ubi Apostolus hic egressus fuit de loco, ubi divinum Peccatum pofitum. S. Petri permisit, fuit in poenam presumptionum illius, & ut confundere illum in humiliata, quia indigebat, & cujus necessitatem, & utilitatem non satis cognoverat: nam proculdubio nihil illi magis proudit sibi virtutem illi conservandam, & procurandam, quam lapsus sui cognitionis. Ita Deus, qui novit ex malo bonum promovere, permittit nonnquam, ut qui virtutis sua nitore in oculis hominum tamquam sydera fulgeant, patiantur ecclipsim, que labem offundit eorum existimationem, ut iterum adquirant humiliatum, cujus jauchuram fecerunt. Quapropter Sanctus Augustinus ait, prodeße superbiis in peccatum aliquod infingi coruere, ut pudor falaris relevet illos a lapsu, quem in illo inanis aliquo oblectatio pepererat; si mox ingrediantur in fener, & sicut fecit Sanctus Petrus, providentia confilia aequantur, salutem eorum certam faciendo per confusione.

Ratio alia, quam affere possumus divinæ hujus erga Apostolum Providentia, est, ut obiter jam innuimus, cum CHISTI, opera pretium fuisse, ut ille per proprie inveniam veniam detinet, & quod peccatorum poenas luamus, eaque expienuis rigoribus penitentia. Huic autem iustitia non est dolor perfactorius, neque aliquæ lacrimæ, quas saepe naturalis potius elicere dolor, quam vera scelerum nostrorum penitentia, si postmodum non ultra cogitatione eadem recolimus illa. Dolor nostrar, & lacrimæ, non secus ac illa Petri, non nisi cum vita nostra sunt desitutus.

Deus permisit lapsum S. Petri ut apostoli ut inducere, & scelerum in genitu meo, (Psal. 6.) inquit Propheta, lavando per singulas nostras letitiam mūm, lacrimis meis frastum mūm rigabo. (Psal. 101.) Ad veritatem hanc probandum non requiritur aliquid ultra præter amaras, ubereque lacrimas Sancti Petri, que magnitudinem, ac diuturnitatem doloris significant. Una profecto sincere contritionis lacrima fuit ad iram Dei flectendam, & criminum maximum veniam impetrandum; sed fine detramento iurium divine iustitiae, quæ perit, ut peccatorum poenas luamus, eaque expienuis rigoribus penitentia. Huius autem iustitiae non est dolor perfactorius, neque aliquæ lacrimæ, quas saepe naturalis potius elicere dolor, quam vera scelerum nostrorum penitentia, si postmodum non ultra cogitatione eadem recolimus illa. Dolor nostrar, & lacrimæ, non secus ac illa Petri, non nisi cum vita nostra sunt desitutus.

*nunquam se novisse profiteatur. Excerptum ex sermone de Pas-
cua, qui Patri Massillon fuitur acceptus.*

Pro certo habetur, S. Petrum, postquam negavit Magistrum suum per ignaviam tanto dolore, & facti penitentia affectum fuisse, ut crimen suum toto vita sua tempore jugibus lacrimis profequeretur. Non gravis illius artas, non tempus, non præclaræ ejus erga Magistrum suum meritata, non curæ regulinis Ecclesiæ lacrimas illius inhibere.

valuerunt. Nunquam auribus eius gaudia tantus habebat, quin sonitus hic in mente eius inflaustraret imaginem pri-
mam infidelitatis; & novas subinde ex oculis eius lacrimas
eliceret. Quocumque se conferret Apostolus, illus sibi cri-
minis fenus, & ploratus subsequebatur; objecta omnia,
qua in oculos illis incurvabat, memoriam perfidia sua
refractabat. Si illus attollebat in calum, ibi recentium
lachrimarum cauflam nancisceretur; cogitans ne neglige il-
lum, a quo calorum claves reppererat; si fecerat maris oram
deambulabat, excitabatur favore insigni, quo Magister suis
illum avocaverat ab humili pescationis negotio, ut illum
primum Ecclesiae Navarchum constitueret; si aliquem ex
collegis spectabat, reminisceretur magnifica illis iactan-
tia, qua coram illis profetus fuerat, se Magistro suo in
mortem usque adhaeruisse &c. En pecator qui lapsus, at-
que indigneus negasti, ac lastis divinum Salvatorem, quam
Petrus, ecce praeclarum doloris exemplum, quo tot gratia
tibi divinitus collata cor tuum debenter contereret. De la-
Fuit in Homiliis.

Quantus Odium, & horror peccati prima, & potissima est since-

re pententia conditio: odium quod constitit in dolore criminis patrati, & in certo non ultra peccandi confusio. Hoc perfecte abolutissimum hunc vere penitentiam prototypum, in quem Dei Filius vix concescit obtutum misericordia plenum, cum in se reverus est, ut suam detestaretur ignoriam, & celarius adhuc egredere de loco, & societate, que fuerat illi lapsus occasio. *Ergo fatus*, inquit Evangelista. Tantus est criminis sui horror, ut pati neque adspicuum loci, ubi patravit illum, & propositum evitandi periculum in similem noxam labenti, adeo firmum est, ut fugiat, & recedat ab occasione, que tantam illi parer posset calamitatem. Ad hac si doloris vehementia, satisfactio, & lacrima signa sunt, & fructus verae fontis. Magis haec Anpoli infidelitas rat leviteruntur, ut scilicet gladium strinxerat contra integrum satellitum manum. Heu! hic idem Petrus, eadem die, qua profectus fuerat, potius milites moriturum, quam Magistrum negarer, eadem nocte, quo illum viderat pedibus suis provocatum, ut sibi pedes ablueret, nocte eadem, quo illum recuperat in adorabili Sacramento Corporis sui, quod nuperime instituerat; utique hic idem Petrus turpiter negat illum; proficieatur, te ferre illum; tandem negat illum bis, ac tertio, addita etiam blasphemia, idque ultro, fine vi, fine misericordia, ad verbum ancilla, & aliquot famulorum. O Deus! Quid est homo, immo etiam hominum omnium maximus, ubi propriis viribus deseratur. *Auctor Sermonum in omnia Ethis Christiana argumenta in aliquotis de Passione.*

lidaque penitentia; cor Magni hujus Apostoli inuidatius sua sensibili penitentia confectum, neque cohiberet lacrimas, quibus illam abluere conatur: *Exsitu agrum deduxerunt ecclsi metu*, quia non custodirent legem suam, (P. 112) ut dicebat Propheta. Oculi mei fuerunt tamquam duo fuiti, ex quibus duo egredi sunt lacrimarum rivuli; & qualis effusio, talis est aqua, qua fluit: & facit perfecta contritio-
nis dolor alium quilibet dolorem excedit, ita lacrima-
fuentes ex oculis eius amaritudine superant alias quascum-
que lacrimas, ex quocumque sensibili dolore profectas.
Quapropter dolore praestante verba, & lingua non fati-
cipita ad magnitudinem illius significandam, cogitare hoc of-
ficium oculis permittere ad abundiam maculam, quaz non
dorum oculorum ploratum, sed omnes maris aquas exige-
ret. Expiate, igitur, oculi mei, fibitum dicere poterat,
expiate crimen, quod mea lingua nuper paravit; & vos,
lacrima mea, conseruimini illum, quem mea verba nega-
runt; opus est, ut lingua mea negatio oculorum confessio-
ne reparetur. Quomodo vero separari poterit felix irrepa-
rabilis? quomodo deleri potest macula, omnibus mundi
lacrimis non fatis delenda? Soli Dei metu, quem negavi,
misericordia tantam ablueret potest perdidam per virtutem
Sanguinis, quem pro me est effusum. Molinier in Myrra
faſciculus.

Misi quidem persuasus, Sanctum hunc p̄mittentem confiditum ad Salvatorem, quem adeo graviter leserat, fecundum cordis sui fenestrā sapere hac vel his similia lacrimis, & fingulisbus interpolata verba protulisse. Domine, si adhuc licet mihi boc proferre verbum, & me servum appellare Domini mei, quem negavi, Domine, Deus meus! crimen negationis, quam protuli in te, elui non potest nisi Quoniam ab eo non moriem, non carcerem; Paratus sum in carcere & in mortem tibi, (Ibid.) Ubiq̄um fuit promissio effectus est? Et si omnes sc̄andalizant fratres, sed non ego? (Marcii 14.) Quamvis te omnes deferenter, non valeo te deferas; neque is, qui tantum nefas patrare voleam. Apostolus hic cedidit per iniquitatem, ut discederet, quid esset ipse per se & ut penas *consecutus*, cuius in prōmissis viribus confidat.

men negationis, quam prout in eis, etiam non sanguinem, quem pro me est effusum. Possunt quidem lucrima mea testari dolorem meum, meamque ut lazi numinis penitentiam; sed una misericordia tua me potest absolvere. Gravis, & enormis est ignavia criminis patris, quomodo illius veniam mihi polliceri possum, nisi bonitas, & clementia, a qua illam excepto, infania non esset. Itaque ad illam configuo, sciens illam ipsum, qui injuria affectus est, novissimum tabitum esse supplicium ad merendam atque obtinendam gratiam illi, qui eadem ipsum affect. O incomprehensibilis caritas! que te cogit vitam pro illo profundere, qui ne confiteri quidem auctor est te! Amor ineffabilis, qui totum effusum es sanguinem, pro eo qui unum verbum tibi negavit. O caritas Dei pro perfido, & ingratu morientis! O me miserum! oportuit, ne, ut post Dei revelationem, qui mihi Magistri mei divinitatem revelaret, formidarem ex usque sermones hominum, ut illum negarem! & hoc eodem ore quo ipsum confessus fueram Dei Filium, negare illum Magistrum, Dominum meum? ne post interius testimonium, quod mihi peribuerat ater fuerit sua presumptionis, quia in propriis virtibus considerat.

Videat quoque, quomodo Apostolus hic gradatim in abyssum ruit; re enim adhuc integra simular, se Dei Filium non cognoscere: *Nos non hominem.* Magna hac infidelitas est: Max juregurando afferit, se necire, de quo si fermefiat, neque se nosse quid inuere sibi velint nomine **IESU** de Nazareth, cum quo nullum sibi unquam negotium fuisse proficeret. Quia ingratis post tot beneficia, quibus fuerat camulatus? Denique esse vult anathema, & in caput suum omnia detorquet maledicta omneque cali ultiones si illum unquam noverit. En quo sua illum praustum & mox etiam ignavia pricipitem egerint. Esto, si coram Iudicibus accusatus fuisset, si Pontifex illum respondere coegeret; dici posset, carceris, vel mortis iunctum, quam pro vocaverat, cum enim tantum illam proprieitate pertinet, perturbante mentem illius, quandoquidem eius praestitia alio plus res ipso fortiores pertinererant; sed illum simplex interrogata, servi dumtaxat nullam habentes autoritatem, quibus citra periculum poterat responder. Quod maius

De lapitu Sancti Petri.

exemplum adferri potest infirmitatis, & instantia virtutis hominum, nisi divina ope fulciatur. *Idem.*

Una ex causis lapsus adeo deplorabilis in tanto Apolo-
lo fuit proxima occasio, cui se objecte temere se immis-
cens in societatem eorum, qui Dei Filium adduxerant apud
Caipham; etenim quicunque ultra se obicit periculo, &
occasions peccati, licet sanctior esset Apostolis, certissime
in eodem peribit. Profecto Petrus in ipsa prima interro-
gatione, que fibi facta fuit, negavit Magistrum suum, ac
de illius ignorare professus est. Documentum maximi mo-
menti, fidèles, quod nos certiores facit de malo, quod
inimicit nobis, cum nosmet obijicimus occasioni, periculo-
sa audentes loca, frequenter cum iis converstantes, qui
suspicione minime carent, vel impiorum, & procacium
ficiantur querentes. Quid ille, cuius fortitudine videbatur
rupes fluctibus, atque procellis non labefactanda minima
flatus auro proferitur: hic Princeps Apostolorum, Salva-
toris carus, fit infidelis; hac Ecclesia ecclipsim pa-
titur, & ad tempus extinguitur; hac Christianis columna
corruvit, eo quod se objecte occasioni; vos autem qui non
estis nisi fragiles calam, iam in vitium proxi natura, in-
genii, & studiorum vettoriorumvitio, queritis procacium he-
minum societatem, nullamque contra periculum cautionem
adhibitis? Certissime peribitis; quippe hoc Veritatis ejus-
dem oraculum est, quicunque amat periculum, in illo es-
peritum. *Idem.*

C Abbas de Monpore.

Piatus ut mortuus geretur Iudeis religiosis specie Pra-
torium ingredi renentibus; foras egressus est & stetit
podu, quod prominebat in atrio; ex quo audit illorum
criminaciones, & injuraties querimonia. Primam ergo ex eis
percutebat; quem accusacionem afferat, adversus hominem hunc?
(Joan. 18.) neque enim fas est aliquem sine causa cogni-
tione damnare. Sed quid respondent Pharisei? Per inau-
ditam audaciam iniquitant, fibi injuriam inferri, a se cri-
mum probations quaerendo; se ad illum nequam per-
ducuros nocentem fuisse, si minime deliquerit. Volunt fi-
dei suæ standum esse; & se adduxisse ad Praetorem homi-
num extremo afficiendum supplicio, non autem examinan-
dum. Prædictum hunc eligant non quidem causis iudicem,
arbitruntque, sed furiis suis ministrum; verbose laedi, quo-
tienturque de hominis sceleri ambigatur, de quo viri ex-
plorantes probatis jam questione nabuissent: *Hic si non es
tu malefactor, non ibi tradidimus eum.* (Ibid.) Pilatus quam-
vis Ethnicus, aquilon tamen Sacerdotibus, & Paraphysis non
ita injutus fuit, ut crimen supponaret, quin ad examen
vocaret, & ut indicta causa damnaret. Callide ergo res-
pondet illis; quandoquidem vultis, ut quia criminaciones
velras audiam, damnum reum: *Accipio eum vos, & secun-
dum legem vestram iudicate.* (Ibid.) Cui reddunt illi, nobis
litteras recipimus. Sociovia exercitatio dolo, & ne-

Primum principium redditus peccatoris ad penitentiam est gratia Dei, & favoribilis bonitatis ejusdem obtutus. Hoc omnes nonunt; sed hoc nos peculiariter doce exemplum S. Petri; hoc est ad Deum reverti statim ac ipse non oculo misericordie respexerit, simul ac misericordia eius oculos in nos conserceret, & cor nostrum terigerit. *Conversus Dominus respexit Perrum, & recordatus est verbis, quod dixerat ei.* (Luc. 22.) Vix relipxit uulnus Dominus, cum recordatus esset, quod sibi ab illo dictum fuerat, & ex illo temporis articulo sincerum concepit dolorem criminis sui. Itaque hac prima est vera penitentia conditio, vestas dare manus illecebribus divizas bonitatis; cum gratia afflatus cor nostrum cier, opus est, ut cor nostrum illi respondeat vero criminum suorum dolore; hoc enim pretiosum est momentum, quod si nobis elabit permitimus, forsan non ultra reverteremur. Heu! quot sunt, S. Augustinus exclamat, qui Petrum labentem imitantur; sed quotquisque imitatur illum, qui universam repleverat Iudeanam famam eloquentiae, & magnitudinem suorum. Tanto in populi conventu IESUS & ben-

JESUS SISTITUR CORAM PILATO.

D^{icitur} Once Apostolus S. Petrus amatis eligit Iacrimis crime
fuum, scribe, & Pontifice alio se pollutum fecleste
videlicet confilio inito quoangue pietio Mundi Salvato-
rem perdendi. Profecto confilium quo apud Caiphae fu-
nestrilla illa nocte captum est, eo tendit, ut inventariu-
t, quia exequentur, quod jam pridem decreverant, mo-
tem JESU, cui allinare quererbage aliquem iustitiae facuum
quo corum odiu, & prava cupiditas contegeretur. His
ubi primum illuxit dies, Dei Filius, futurus aliquando si
premum hominum Iudex trahitur judicandus in Pilati pra-
torium: decreverant enim Sacerdotes, atque Pontifices nu-
lam non movere lapidem, ut perduellionis reus perageret
tur, ut a se averteret mortis ejusdem suspicitionem, effe-
ciendo ut a Romana Judice damnaretur, ejusque prætex-
tent autoritatem si quid contra Leges auderent. Aut
sermonum in omnia Erbites Christianis argumenta. In alloquit
Psaltoe Domini.

In facto hoc illud mirum est, quod Iudei cam ad Pilati prætorium accedissent, illi pedem inferre nolauerunt veri-
ta, ne in Paganis Judicis dominum ingressi legalem aliquam con-
traherent impunitam, qua Pascha celebrare veterau-
tur; rati sibi fatis esse, si nocentem se a captiuis illi in
manus traduceret, & edocerent eum, quibus nominibus ac-
equarentur. O ianam conscientie religionem, vel potius
excitatem! Pollui timent, si in profanum locum ingredian-
tur; & non reformati manus suas imbuere sanguine ju-
sti, illi sexcentis calumnias tristis lolligines siccum effun-
dere, fictos subornare testes, ficta excogitare crimia! Le-
galiter ceremoniam violare non possunt; & religione mini-
me sibi virtutem omnes iustitia leges infringere! En quid
aduc faciunt Christiani plerique hodierna die, qui con-
scientie fæcē officiere putant, si quasdam nullam momen-
ti præces reliquerint; & qui nullo habent in discrimine
terrembras iniquitates, cuiusmodi sunt aliena repaire, sex-
centis ambagiis creditoris populata fallere, injustum in-
tentare litem, & alia hujusmodi scelerā, de quibus illos
fus non fatis acriter conscientia redarguit, cum interim
temere levibus scrupulis exigitur. Hoc est imitari Iudeo-
rum superfitionem, & pharisaicas traditiones, pro quarum
observantia non verebantur apertissima Domini precepta
perfringere. O cæcitatem impiam, & stultam! Sanctus Au-
gustinus exclamat; in Gentilis domum pedem inferente
polluerant, proprio autem scelerē minime foedarent
Timent, ut legalēm contrahan immunditiam, si in profa-

i judicis domum ingrediantur; non timent; ut immundant, si in innocentis persona cædem committant. *Idem*,

*Joan. 18.) neque enim fas est aliquem sine causa cognoscere dannum. Sed quid respondet Phariseus? Per inuititam audaciam inquit, sibi injuriam inferri, a se criminis probationes querendo; sed ad illum nequam perducturos nesciem fuisse, si minime deliquerit. Volant fieri sua standum esse; & se adduxit ad Praetorem hominem extremo afficiendum supplicio, non autem examinandum. Præfide hunc elegant non quidem causæ judicem, arbitrumque, sed furoris sui ministerum; verbosolezi, quo tescunque de hominis scelere ambigatur, de quo viri exploratoris probitatis jam questionem habuissent: *Hic si non est mal-factor, non tibi tradidimus eum.* (*Ibid.*) Pilatus quamvis Ethnicus, ex quo tamen Sacerdotibus, & Phariseis non ita injutus fuit, ut crimen luppenaret, quin ad examen vocaret, & ut indicia causa dannaret. Callide ergo respondet illis; quandoquidem vultis, ut quin criminationes vestras audiam, dannem reum: *Accipite eum vos,* & *eu-sen-dum legem vestram judicate.* (*Ibid.*) Cui redunt illi, nobis non licet occidere quemquam. Speciosa excusatio dolo, & nequit solent! *Hoc!* Ne lex vobis permittit, perfidi, in-*

quita repleta? Hec: que te vobis perirent, perire, in
nocentis mortem perquerere? Si Romana legi obeditis, qua
vetamini capitis cauam cogiocere; cum Dei legem infrin-
gitis, qui cadem vetat etiam quod desiderium, &
voluntatem? Quia *lege*, quod vobis non licet facere? (S. Leo serm.
6, de Pessone.) Afferre saltem quid ille dignum morte fecer-
it, quam infamissimum illi procuratis? Hoe illi facere
tenetur, videntes Pilatum ad anguum cognoscere velle fa-
cta, de quibus homo ita infamulatur, cumque tara inventi-
re nequeat crimina ad calumniam configunt. P. Novit in
de Pessone.

Vix Pilato oblatus fuit Mundi Salvator judicandus, cum
omnes Legis Doctores, omnis Phariseorum turba in Praetorium
eum contulit. Populus curiositate adactus undique
confitei inspecturus, quo celsissimum sit iudicium de homine,
qui universam repleverat Iudeam causa eloquentia, & mi-
racularum suorum. Tanto in populi conuento JESUS sex-
tus dies auctoritate & gloria regnandi manifestatus est.

int
ca.
JM
la.
al-
i-
tes.

112

niom astimationis; antequam morte crucis moriatur. *P. Non
nos loco laudato.*
Omnis Iudacorum in Dei Filium accusations calumnias
peccatibus; & solus ardor, quem præ se ferentibus accusan-
tibus eum, satis eorum furorem, & odium aperiebat. Sed si
noli vultis quinam essent fenus JESU in hac re; dicam
vobis, ipsum tantam ostendisse patientiam, ut iudex ipse
obstupesceret, videns nihil respondere vel auctoribus, nec
iudici caudam illius peroranti. Hæc patientia, inter tot
inimicorum odio, accedente monito uxoris Piatii, qui ad
illum nuntium miserat, ne fuisse in Iudei hominis illius cau-
sa commiseret, fidem fecit iudici pagano, non de ali-
quid inauditu, ac novum in homine, tantum mentis tran-
quillitatem præ se ferente in re tali. Volut ergo per otium
causam cognoscere, cumque satis polleret ingenio, intelli-
gendi actores nimis exagerare, & crimina criminibus ag-
glomerante pugnativa loqui, & fuisse cupiditate execrari,
Pratorum se recipit, ubi accessitum JESUM interrogat
de rei summa, & in qua diligenter examen erat haben-
dum; videlicet utrum se Regem fecisset, sperans se tale
negotium in lucem prolatum. Verum ubi audit, de quo
regno loqueretur, haud agere illum culpa vacare intellexi,
rum est Christiani, unicum hoc verbum omnem diluit suf-
ficitionem, quam Pilato ingerere studebant iniusti; sed hoc
ipsum verbum nomine accusat plerisque mortales, qui re-
gnum suum in hoc mundo constitutum, in hoc omnes spes
suas coarctant, & in eo omnem suam constitutum felicitati-
tem? Namque uti S. Augustinus animadverxit, scitum in Re-
gni possefitione omnia hujus mundi bona contineantur, opes,
honores, voluptates; cum homines nihil habeant antiquis,
quam huiusmodi bona, eaque appetunt, hi sane in hoc
mundo regnum suum querunt, vel collocant; & quamvis
non tempore illud inventant, tamen nihil inausum, ac in-
tentatum relinquunt, & inventant illud, & eo perfruantur,
quoniam illud attendant, postquam profecti sunt sequi Salvato-
rem pauperem, humilem, ac patrem, se abrenuntare
Regno, quod ille nobis comparavit; & quod nobis adeo
follemittere pollicitus est, dum aliud in hac vita perquiri-
unt: *Regnum meum non est de hoc mundo;* sed nostrum est ne
de hoc mundo nec te? Nonne reprobum hunc mundum de-
perimus? Cur illi placendi, bonorum, & voluptatum il-
lums desiderium, occupant ne cor nostrum? Sed quo jure spe-
ramus nos aliquando cum illo regnaturos, cum aliud re-
gaunt a regno ipsius conquiramus? *Ideo.*

Pilatus acquiescere vult est responsum Salvatoris, & cum aliquo nullum in eo deprehenderet causam, que suspicionem ingenerat aliquid contra Christum imperium molitur sum fuisse; cum paupertas eius, humilitas, & status, in quo illum videbat, nil tale suspicari permetteret, dixit ad filio Dei: scis me non esse Iudum, & me fecire non posse quid Regnum hujus Mense, quod tibi criminis virtutis. Populares tui, principes vero potissimum dederant te in manibus meis: hi te hoc nomine accusant, quam ergo illis causam praebuisti? Quid fecisti? dic mihi. Hoc loco, Fideles, recensenda sunt omnia hujus Dei-hominis miracula, ut interrogantes responderetur; oportuerat, ut mortui, quos suscitaverat, ad vitam ejus tuendam accederent; & cacci, quibus aciem oculorum reddiderat, testarentur hoc ipsum lumen, quod illis restitueraut; ut muti, quibus loquela reparaverat, proprio loquerentur; ut demones ipsi, qui illius magnitudinem, atque potestim pradicaverant, deficiensibus pre ingratani vita mortaliibus, confluenter testarunt, se ab illo cum imperio ab energamenorum corporibus quecunq[ue] fuisse. Quid fecisti? Quis dicendo alesqui posset, quod fecisti? Terra, Caeli Sydera, Elementa sunt opera digitorum illius, ut loquitur Propheta; nam quatenus Deus, ipse est, qui ex nihilo eduxit universa; sed cum hoc ille dicit, illi non habebitur fides, & quod hoc coram Caipha confesus est, hoc caput extitit illius accusationis. Saltem quid fecit, quatenus homo? Quid fecisti? Responde, Fideles, non quidem ante Pilatum, sed ante consciencie vestrae tribunal; quid ille fecit pro vobis? De Celo descendit in terram properat salutem vestram, ubi tristis atque tristigia anorum spatio commoratus est, hac una de re sollicitus. Proper hoc fatigatus est peragans pro Iudea urbes, oppida & pagos; proper hoc laboribus consumptus est, & adhuc omnia mortis tormenta est subitarius. Quid fecisti? Numerate, si fieri posset, omnia illius beneficia. O quantum hac in re dicendum suppetteret! nescianda enim essent singula vita vestre momenta; omnes ab illis quibus practica hac de re querendis, quoniam ab illo quid est veritas, per occasionem responsum IESU Christi, qui dixerat fe in mundum venisse, ut peribatur testimonium veritatis; sed in expectata responsum redit ad Principes Sacerdotum, qui extra Praetorium remaneant, ut iterum profiteretur, se nullum in hoc homine criminem inventare: Ego nullum in te invenio causam. (Iohann. 18.) Quod apertius argumentum innocentiae Salvatoris, quam publica judicis declaratio? Judge nimis felix si huic testitudini cordis, & huic Romanorum probitati parem addidifset animi firmatatem, at hanc existimationem sibi nominis tueretur? Non attulisset ille quidem huic Regi gloria decus tantum; neque nominis suo labem adspersum in aternum memorem nominis sui adhafasuram: perfecta enim illius, qui per odium, & invidiam accusatur, innocentia, nonne omnii utendum sibi erat auctoritate, ut reum in libertatem assereret, & litera salutari absolutorum dimitteret? Justitia gladius nonne judicii creditus est, cum ad tuendos innocentes, tum ad nocentes puniendo? Cur igitur in hac occasione ratio habenda fuit Iudaorum, quandoquidem fatebarum IESUM nihil morte dignum patrare? Illum liberare cupiebat, nec illum latebat ratio, sine precautione, qua usus est, ne inimicities cum Iudaorum Concilio suscepissent; obiecens se iniquissime eorum petitioni, quo virpis politica ratio eo in munere, quod fortitudinem, ac firmitatem postulabat, ipsum quoque nocentem constituit. Quapropter Scriptura loquens de infirmis id genus hominibus, ait: Noli esse Iudeus, nisi valeas virtute impone iniquitates. (Ecclesi. 7.) Noli te juri dicendo imminicere, nisi tibi causis inhibit roboris ad obendum integrerrim iudicis manus, atque ad illi resistendum, qui legum cursum vellet inhibere: cum enim statera in infirmis manibus inveniatur, facile est illam in alterutram partem inclinare. Heu Christianoi quot, quaque parvunt sceleris per hunc metum, & turpes hujusmodi cautiones, quae ut plurimum sunt fontes iniquitatum, & efficient, ut in rebus gravissimis ab officio recedamus! Item.

Meranda enim esset magna vita vetere monumenta, omnes gratia, quas recipiebunt; omnia, quae vobis constituta bona, & illa etiam, quae vobis preparat, omnia. Post hec vero, Christiani, namquid vos non essetis primi, qui illum morte dignum conferetis, & sententiam proferetis peccatis vestris? Memento, hoc ipsum aliquando constitutum ex vobis, cum non geret quidem perfoman rei, quam modo gerit, sed cum vere supremus erit hominum omnium Iudex: Quid fecisti? Tunc ille queret ex vobis; sed quid respondebimus ego simul, ut vos hoc querent? tunc cum omnium conscientias patetent, & cum non abscondere cupemus peccata nostra, illa ipsa aperient, ac degenerent se, loquitur Propheta; tunc cum actiones nostras clamabunt contra nos, & creta omnia, quae contra nos testimonium perhibebunt, ipsa nostram augebunt damnationem. Quid fecisti? Ad examen vocemus verba nostra, cogitationes, & actus nostros, & feramus deinde sententiam in nosmet; quae unica ratio est illius evitanda, quam supremus hic Iudex fortasse in nos coram omnibus est prolaturus. Idem in allegato de Passione.

Acto recordamus. Item.

Ut ad Mundum Salvatorem revertantur, Pilatus illum acris urgente coactus rufus illum de recentibus Pontificis criminationibus interrogavit; cui nihil respondit. Instat Preses, ut que sibi ingerantur, criminia diluat; querit, utrum quid sibi obiectatur, intelligat? & utrum se nocentem faciat, ne hiscit quidem; ita ut Iudex obstupescat. Ex quo respondit ei Verbum Ies ut miraverit preser verham me. Sane Vitez amor nocentissimo cuique ubere spectat idendi copiam, & quemque coram Iudicibus efficit difteritissimum; sed mortis desiderium hic obstruit os virorum omnium sanctissimo. Profecto mirum erat spectaculum videre hinc quidem in capitibus Religionis tantum ardorem adversus hominem, cui nullum verum crimen obiectetur; indevero tantum lenitatem, ac tranquillitatem in homine, qui audit populum universum uno clamore morte suam flagitantem. Iudici non poterant, S. Joannes Chrysostomus inquit, illum in JESU CHRISTO crimen redargore, tunc etiam cum ipso nihil responderet. Vitz ejus paupertas vota erat, quae ipso etiam silentio eorum exprobabant iniuriam. Facili-

Cum se Regem prosteret ea in regione, quam Romani
cum se Regem prosteret ea in regione, quam Romani
fuerint ditioni subgerant, idem effecit ac supremam sibi pot-
estatem vindicare, & se maiestatis lafa reum constitutre; i
Filius Iesus qui noverat cum admirabilis sapientia suum si-
lentium agas, ut refponſiones difpenſare, Pilato respondit,
ut liquet ex Evangelio: *Regnum nostrum non est de hoc mundo.*
(Jn. 18.) Hoc facit scire, ut nesciens probaret suam apud
hunc emunctorum naris Judicem, & qui non agebat ea ani-
mi perturbationem, quia Iudei, & dilueret crimen adfectati-
mētū, quod nullam veritatem speciem praeferebat. Ve-
tus enim dicitur, ut etiam in capitulo eiusdem iniquitatis, facie
poterat Salvator suos confundere accusatores; sed amor il-
lī silentium indixit, ne retardaret opus redēptionis nostrae,
& patiōnem suarum cursum inhibebat. *Ez. variis autoribus*
O Deus! Quoniam præclarum occaſionem arriperē tunc po-
derat Filius loquendi, efficiendique, ut fuit triumpha-
ret eloquentia! Præclarum dicendi argumentum Incarnato
Verbo, mortui suorum sanctitas, doctrina sua puritas,
miraculorum suorum veritas, omnium actionum suarum
probatio! Sed desiderium quo tenetur morienti pro nobis
& statu, in quo relinquit Patri suo honorem, vitamque evan-
ticipat. *Deus, eis
fessis offere
occasio pra-
clara obte-
nunt
quantum
suum racet,*

Jesus mittetur ad Herodem.

Jesu mititur ad Herodem.

Principem ilium, cui Roffani reliquerant Calizum, & qui tunc forte pro Paphatii follemente Jerosolymam commorabatur: qua in re politica illi Judez alium fructum percipiebat, ut cum Herode, cum quo nonnulli simulatis intercesserat, griam farcire, permittens illi iudicium hominis, qui ad illius iurisdictionem spectabat; sed prava haec fuit Prasifis hujus politica, quippe qui in alium reiijere cupiebat crimen, quod ipse committere verebatur; vel haec se liberare sura, quidquid accidet innocentem, modo effugeret probrum damnationis iniquus; non advertens, se semper futurum causam mortis ejusdem, si ab alio condemnatus fuisset ex quodipso uti nullis potestate, quana dignitas sua conferebat eum plenitudine autoritatis absolvens; perinde ac non esset coram. Deo quo necens scelus aliquod permittens, & illud commitiens. Non aliqua veritatis species, Pilato mente reum hunc a morte liberandu; quod antea fecerat, & fecit postea, id fatis ostendit; sed per fallaciam prudentiam, ne si Iudeorum confundare invidiam, injuntas arrupit vias, qua non alium exitum habuere, quam novis obrudiendi contumelias, eum, quem innocentem crediderat. Tandem enim si sperabat futurum, ut Herodes quoque in ultro culpa va-

Idem sequitur argumentum. *Caro calvus fuit percutitus*.
Donc *Deus Filius a calumniantibus sibi omni obruitur*
igaonium, quid reddit illi? ne verbum quidem vel contra
inimicos, vel pro se. *Silentium obsequii erga Patrem suum,*
& caritatis erga inimicos. *Silentium patientia, & humili-*
tatio. *JESUS autem reraebat.* (*Matth. 26.*) *Quo mysteria!* *Hic*
homo Deus filius testibus insinulatur, taceat; non provocat
cum conferet, vel non permetteret, ut a furentibus occi-
deretur, cur ipse prior non liberavit illum, quandoquidem
Iudei illius auctoritate non inficiabantur? *Igitur per*
inxucsum igaonium importuno hoc usus est obsequio;
cum nemo illius potestatem in dubium arcetseret, & nul-
lus illi de iurisdictione imminerebatur confusus. *Idem.*

homo Deus fatus teatis immunitus, tacet, non provocat. Celum iustitiae eorum ultorem; & quamquam posuit, illos tamen confundere ne cogitat quidem. Silentium adeo heroicum, ut Spiritus Sanctus peculare in Scripturis texat encomium: *Qui cum malediceretur non maledicebat.* (1. Petri. 2.) Sed cur filii? ut constituta, & roboret in Evangelio suo admirabile illud axioma, & adeo Mundi hujus spiritui oppositum: *Beari eum cum maledixerint vobis, & dixerint omnes malum aduerseris vos.* Natura univerba contra veritatem hanc erat rebellatura: ideoque opus erat, ut illam in sua persona probaret: etenim amori proprio nil minus ferendum est, quam falso accusari, & videre aliorum calumniam de nostra innocentia triumphantem. Hoc nos ciet, & nonnunquam in violentissimum impetus compellit. Sed hos impetus Dei Iustus competenter voluit eo confito, quod unica illius Sapientia poterat exorcitare, & quod et gloriazis tua miraculum; videlicet calumniam eamdem nobis in beatitudinem convertere. *Pater Bordalensis in Mysteriis, sermoni secundo de Passione.* *Cum Augustinus laicula IESUM: In Confidens de si sentio quod salutis calamitas & falsa ratione minime feravit.*

Notandum est, Sanctus Augustinus inquit, JESUM in Iudea habitum fuisse tamquam Propheta misum a Deo; ubique seruo fiebat de vita illius sanctitate, & magnitudine miraculorum illius; & actores illius afferunt, hominem nunc publica voce damnatum fuisse, cuius criminis adeo comperta essent, & explorata, ut de illis dubitare idem sit, ac insigcum ipsi contumeliam inferre. Communis calumnia fermo, quæ nunquam se impudentius profert, quam cum falsissima narrat, utque mendacio fidem adquirat, illud tamquam omnibus manifestum enuntiat. Sed iterum repetit Pilatus: *Quid enim male fecit?* (Matth. 17.) quid fecit? nationem omnem pervertere voluit. Deprehendimus illum nequissimum in populo ferentes placita ad mortuorum periculum tendentia. Qui improbos hos homines audierat, credidisset JESUM CHRISTUM reapse corruptorem, & seductorem fuisse; que calumnia non minus in probandis criminibus debilis, & inanca est, quam audax in proferendis. Cum enim ventum est ad probatum factum, non nisi auditum sunt confusi rumores cupida multitudinis. Omnes se testes jactant, fed eorum simul pugnant testimonias, & obstupescit Pilatus videns hinc quidem tantum furoris, inde vero adeo parvum probatum. Idem.

quarebat Religio, ut qui illius futurus erat prototypus, & exemplar, doceret homines sacrificium omniū maximū facere, illud scilicet extimisitionis fūe; & propterera tacet. *JESUS autem sacbas.* Discipulorum suorum rationem habere debet, ne dicerentur obsequii sedatio Magistri: id quoque largior; sed malebat illis praesclarū relinquerū documentum, ut reminisceretur se Magistrum habuisse patrem eo usque, ut suimet ipsius oblidisceretur. Denique certe vita sua ratione magis probati posse silentio, quam verbo. *Ipsò autem sacbab.* Quam multa, Christiani, hoc nos docet silentium, si rite illa novissimū penetrare? &c.

mo- JESUS MITTITUR AD HERODEM,

A quo conseruitur. Injuria quibus apud ipsum afficitur.

Sicutur historiam Passionis IESU CHRISTI, modo illum considerabimus apud Herodem, ad quem illum miserat Pilatus, seu ad tempus lucrandum, quo furentes Iudeorum animos mulceret, seu ad amoneandam e a mortis hujus iuvitiam, permittens huc Regi hujus castissimam cognitionem; quia alio fortasse in occasione in diobium vocari potuit; Quomodocunque se habeat res, statim ac coram Herode

re fidem factis, quæ sine illa probatione afferebantur, instant in eo, in quo major veritas species esse videbatur; utrum hoc vulgo confaret, & publice effe notorium; videlicet, utram universam concitat. Galilazm predican, & docens per illius urbes, & oppida. Ubi Galilazm audit Pilatus, qui nondum fatus nefarius erat, ut innocentem damnaret, nec fatus erat, ut iustitiam fortiter propagaret, occasionem arripuit, sese ex tali negotio expediri, eumque ad Herodem mittendi, quafid ad illius dictinem pertineret. Hoc sibi confutum ineundum else putavit, fatis callida prudenter, utpote quod viam aperebat illi ineunda gratia apud homines furentes in JESUM, quin injunctiam committeret. Itaque ecce tibi omnium hominum Judicem de tribunali ad tribunal rapturn, coram Praefidibus, coram Regibus, & ubique habitum tamquam virorum omnium novissimum. *Anthus Sermonum in omnia argumenta. Cr. in Pessone, inter Myteria.*

Quoniamque ille habebat res, non ad orationem Herode operetur Salvator, curiositas incepit Regi videnti illum, & cum ex colloquendi. Cum enim audiuerit celebrari rumore vulgi miracula ab illo patrata, oborta in illo erat cupiditas cum eo loquendi, eumque ualea universa ostendend. Cum enim illum Prophetam diceret, putabat illum coram se infinge aliquod miraculum operatum, ut ostentaret quantum potest apud Deum, ut olim Moyes apud Pharaonem. Sed contra humilis JESUS, qui nonnisi contemptum, & confusionem querebat, & qui nunquam limina Regum terra hujus attigerat, hac vice illa ingressus est, ut suam ibi patientiam ostenderet indigneissima qualibet sustinens. Revera cum Princeps ille testatus esset curiositatem videnti, & loquendi cum illo, in ex contemptu illum tamquam spiritu carentem, qui ne verbis quidem responderat illis humanitatis officiis, quibus a Rege fuerat exceptus. *Author sermonum in omnia argumenta, Cr. in Mysteriis, & allegorii de Pessone.*

Judei, qui pricipium accusationis suz robur in eo collo-
caverant, quod JESUS universem Galilaeam seditionis pra-
dicacionibus suis concitataverat, locum praeberuerunt. Praefati
inquirendi, utrum ille ad eam pertineret provinciam, ut a
se amores Iudeorum impunitatem. remittentes cum ad
oblitum quidem Herodes videns hominem adductum
ad eam tamquam nocentem, & cui poterat, & fortasse cu-
pietab etiam gratificari, ne dignari quidem ultimam respon-
dere verbum, neque eius opem implorare contra inimico-
rum persecutorum. Sed de illius incerti binis homini cu-
piente, inter Myteria.

*la operari
coram ipse.*
ritatem palpare solebat; qui suis flagitiis indignum se prebuerat; coram quo Salvator, non dicam miracula operaretur, sed ne loqueretur quidem. Non defuerant Herodi sexcentus occasiones illum videndi, audiendique, & quod illas neglexerat, cum modo ex illo verba conetur elicere, & speret se vistrum miracula, spe omni frustrabitur. Quam terribilia sunt Dei iudicia! & quam periculorum est illum gratias contemnere, cum nos urgent, atque illis sollicitant, ut illi pareamus! Si enim eas neglexerimus cuncte nobis offerunt, fortasse cum illas cupiemus, & illis indigebimus, tempus non erit amplius, nobisque id eveniet, quod Herodi. Prædicaverat JESUS, atque prodigis fuis Jerosolymam, totamque Judæam repleverat. Herodes illum videbat, audire, & ab illo doceri; proferat modo cum tempore præterierit, nulla amplius sive miracula, quæ videtur posse. Qui, si scires, miser, quodam miraculum sit videre. Omnipotenter vincimus, & arctissimis funibus constrictum; Verbum aeternum obmutescens, & Dominum universorum tunc subditum potestatis magis profecto miraculum non peteres. Quod si tibi tanta curiositas est, quinque, vel sex horas expecta: egredere de Jerusalem: ad Calvarium accede: videbis illic Solem oscuram caliginem deficiente, aperta sepulcreta, totamque naturam trepidantem: videbis signa, & prodigia plura, & majora tunc Pharao vidit, & præ illo magis indubaberis. *Idem.*

*Quid faci-
tum erat
Herodi
vere credi-
ti sepius.*
Non liquet, utrum Pilato comparatum est desiderium, & curiositas videndi JESUM auctorem illum prodigiorum, de quo loqui audiverat, tamquam de summo Propheta, & qui etiam ex nonnullorum sententijs habebatur. Metias in lego promisit, & tandem expectatus. Si Princeps his veritatem cognoscere cupiebat, curare debebat, ut diligens habebatur perquisitus de vita illius, quem in sua habebat potestate; & intelligere potuisse, hunc illum esse, cuius nativitas in cali novo sydere connata fuerat tempore Herodis Alcalonite; & illum, qui ex barbari illius furore evaserat. Revocare potuisse Doctorem legeris, qui edixerat, sub tempore illud Messiam esse nasciturum, & dicitur Magos Reges ab Oriente venire ad querendum illum in ipsam Patris sui Aulam; publican habere potuisse questionem juridicam miraculorum ab eo patratorum, de quibus accepte erat fama; & ex cognoscere ab illis ipsi, qui oculati fuerant eorum testes. Poterat denique audivisse iudicium, quod S. Joannes Baptista de eodem tulerat, pro quo singularem fovebat venerationem, quamvis paulo ante iustitiae obruturari. Credidit etiam hunc eamēmē fortale Propheta esse, qui returneret, neque enim arbitrabatur ab alio rot, tantaque patrari posse miracula. Credidit igitur Herodes præclarum sibi offerendi occasionem cognoscendi, quicumque vellet per interrogations illi proponendas, nequod dubitabat, quomodo præberet sibi quodam signum illius potestatis, quam rancorope audierat celebrari. Cum igitur magnum, & insignis hunc Evangelii praecomen vidit obmactentem, oculis alio in terram defixis ne verbum quidem offici causa proferentem, neque præsidium eius contra accusatorum suorum nequitatem deprecantem; mutavat sensu suos, & defidetum, quod præfaterulat videndi illum, in contemptum, & indigneationem, veluti adversus hominem stupidum, ac sensu vacuum, ratus, Iudeos juventum calumnia accusare, quasi suis ipse præstigiis factisque miraculis deceptum, irrumque populum pertraxisset. Illum etiam indignum censuit, cuius negotis ipse immisceretur, quandoquidem ad illius opem configurare fuerat dedicatorius. Hac de causa, cum tefatus fuisset ipsum a se contemni, cumque leviti stupidum, ac sensu carentem despexisset, ad Pilatum remisit. *Idem.*

Herodus Tribunal, ad quod Mundi Salvator raptus fuit, ipsum erat impetratus Tribunal, quod cum semper judicium ferre adficiat de operibus Dei, sibi vindicat de ejusdem Dei persona iudicium. Herodes homo irreligious, & ex levi videt Dei Filium non sicut tantum potestati, verum etiam iudicio subditum. Quid agit? quamvis impetus primus quidem excepit JESUM cum honore, atque etiam latititia, sperans se vistrum ab eo fieri miracula. Hac frudatus spe hominem, de quo tao audierat mira dicta, contemnit. Herodes spreuit illum cum exercitu suo, & illustris in diuinum vestis alba, & remis. (*Lucus 23.*) En characteris impetratis, & quidem illius, quis vulgo in Regum aula graffatur. Videlicet ignorantis, curiositas, divinorum rerum contemptus, & spiritus irrisio. Jampridem, inquit Evangelista, cupiebat Herodes videre JESUM, quia multa de eodem audierat predicari: Ideoque illum in speciem bignae exceptit, cumque præterit ab eo multa ex mera curiositate scilicet. Ecce spiritus Mundi, aula vero præfertur. Videntur volant homines non vulgares, qui raro videntur, quorum merita præclara sunt & qui sunt de vita fanctitatem spectabilis. Hos autem videre volant, non quidem, ut audiant, & illis habeant fidem: sed ut illis ad examen vocent, & censoria virgula notent; sed ut in illis infirmiores deregant partem, & laudem imminuant; huc enim tendit improba illa curiositas, de qua Mundus gloriatur.

*Dei Filium
reprehendit
tur, quod
ut noluerit
occasio
locandi
Herodem.*
Nemo faciliter fallitur Regibus in iis, quæ ad illos pertinent. Cum sint stipati assentatoribus, & plefumque deoptime

*la de Sal-
vatore.*
optime sentiantur, ubi persudent neminem esse, cui paten- da non fit corum protector, & clientela. Itaque Herodes non dubitavit quoniam JESUS CHRISTUS homo simplex esset, quandoquidem negligebat adeo præclaram occasio- nem ex inimicorum ejus manus elabenit. Censuit eam nominis celebritatem quam sibi pepererat, effectum esse ignorantis populi rudi omnis insufficiens, & ne homo ille amplius quæcumque seduceret, deducendum esse per urbem cum aliqua publica dementa nota. Alba igitur induit jufit tunica, eaque induitum ad Pilatum remisit, ut inde con- sideretur, quid ipse esset iudicandum. Ita Herodes ejusque Aliuci JESUM CHRISTUM excipiunt. Eni in loco habetut Dei Sapientia apud illos, qui facili Sapientes re- furentur. Utinam in Regum Christianorum aula, ubi Sal- vator colitur, & adoratur tamquam Dei vivens unigenitus, humilitas, lenitas, patientia, quæ non docuit, non habentur tamquam stupificat effectus, sicut in Herodis aula habita fuerunt. *Item.*

Eni igitur quod Herodes iudicium tulerit de Salvatore, edidit, hominem esse sine ingenio, sine mente, sine inti- tutione, ejusque silentium, aque ac regno libidinum non nisi a quadam futilitate specie probatum fuisse. Quamobrem illum nequam morte multitudine esse censuit, sed fati- esce putavat, habendum esse similem insipienti, iubens illum alba induit veste, qui cire posset populi in ipsum irritatus, & probra. Hac igitur induitum tunica re- misit ad Praesidem, quasi insensu vellet; ecce hominem, qui ita demens fuit, ut se Regem esse credidit. Simulque omnes Regis satellites, seu desiderio uliscendi Regem sumi, quem injury affectum fuisse asserabant, seu ut illius gratiā inirent, JESUM irrideret, variisque modis subfan- tare inciperunt, imbecillum hominem, Regem commen- titum vocantes, non minoribus contumelias illum affici- entes, quam quibus a Caipha servis fuerat oneratus. Itaque ad litteram adimplut est verbum illud Prophetæ: *sicut rabbi approbabis, ita ut sit approbatus hominem, & abjectus gloriis.* O Dei patientiam toti injuriis laetitiam! O humi- litatem Regis gloris, qui factus est scopus omnium indi- ginitatium! O supremam magnitudinem omnibus subditam potestatibus! O Divinam sapientiam, & cachinnis mortali- um omnium exceptam! Sustines hominum Salvator huc omnia, probra, ut nos doceas hominum iudicia contemne- re, & omnis sapientia apicem esse pati opprobria propter amorem tuu, sicuti futilitas cumulus est extra te homini- atimationem, & honorem perquirere. *Ex variis missivis collectione.*

Per me vobis cogitare, licet fideles quomodo triumpha- rit Pharisa, qui Salvatorem adduxerant ad Herodem, ubi audierunt quod illi accidisset. Illum igitur alba indu- tum veste per omnes Jerosolymas vias circumduxerunt, ut omnibus ostentarent, quid judicasset de illo Herodes, que- pto omnem illi fidem, tamquam abrogarunt, offendentes quid innueret vestis illa, qui Regis iustus fuerat am- plus, in contemptu adfæcti regni, & qualitatis Meiliz, quam sibi vindicabat. Nullus dubito, quoniam irrisio- vocis tono addiderint, ipsum facili negotio simplicius obfusceret, fūcūque præfigitis obtinuerint, ut ab infimo plebe haberetur tamquam Prophæt, immo etiam velut Meiliz sed non æquæ illi facile tuis lucum facere alicuius, qui pra- ceteris & populo sive naris emundat, neque sicut sibi dari verba, neque ita affecti sunt, ut novis rebus fidem adjiciant. Pseudo-prophetar hunc autem non fuisse rugas suas venditare apud cordatos viros, neque suis præfigitis confide, quoram columnia facile detecta fuisset. Illius sapientiæ, quam patibatur, fuisse fener idiotam simulando ut habitus tamquam fanaticus, qui se Meiliz efformau- verat, crederet demens potius quam nequam in crimine suo. Sed artiu quia ille uis fuerat coram Herode ad mortem evitandam, palam probare illum calumniam eum, qui cum irrisione obiectum redire cogitabat, sit nota, & symbolum innocentie illius, & in oculis eorum, quibus perfecte erant eis merita, ac dignitas memoriam ciet, ipsum in suu Patris sui fulgorem esse, & candorem lucis aste- ris: (*Sapient. 7.*) illum sanctum fuisse in utero matris suæ, & sanctificasse illam, que ipsum in lucem edidit; illum in qualibet aetate, & in omnibus vita sua partibus fuisse irreprehensibilem; & quamvis censoriam notam minime evaserit, tamen iniuriosissimos sibi provocaverat, ut quandoquidem omnes illius actus ad examen vocaverant, ipsum de peccato redarguerent. *Quis ex cibis arguit me de pecca- to?* (*Ioann. 8.*) Sed cum modo oppresa sit ejus innocentia, permitte, ut illius characterem deferre cogatur per ve- stimentum suum albedinem. *Idem.*

Quamvis Herodes jubens Dei Filium veste alba præcinctus non aliud mente haberit, nisi illum traducendam tamquam hominem imbecillum, & dementem; hac tamen tunica alba, qua cum irrisione obiectum redire cogitabat, sit nota, & symbolum innocentie illius, & in oculis eorum, quibus perfecte erant eis merita, ac dignitas memoriam ciet, ipsum in suu Patris sui fulgorem esse, & candorem lucis aste- ris: (*Sapient. 7.*) illum sanctum fuisse in utero matris suæ, & sanctificasse illam, que ipsum in lucem edidit; illum in qualibet aetate, & in omnibus vita sua partibus fuisse irreprehensibilem; & quamvis censoriam notam minime evaserit, tamen iniuriosissimos sibi provocaverat, ut quandoquidem omnes illius actus ad examen vocaverant, ipsum de peccato redarguerent. *Quis ex cibis arguit me de pecca- to?* (*Ioann. 8.*) Sed cum modo oppresa sit ejus innocentia, permitte, ut illius characterem deferre cogatur per ve- stimentum suum albedinem. *Idem.*

Præterea sicut vestis alba erat olim letitiae nota; ejus- que uis præcipue erat in triumphis, & publicis festi- vitatibus, dicere possumus, Dei Filium per vestis hujus albedinem offendere voluisse, contumelias eis gaudium, opprobrii latitiam, injurias triumphum, ipsum uis oppro- brii ornatum esse, tamquam honoris insignis, & se nu- quam gloriostem fuisse, quam cum ab inimicis irrisu- fuisse, atque contemptus. Sed heu! Quotuquisque hos fove- fuisse, sibique gloria vertit pro JESU CHRISTO con- tempi.

*Herodes ca-
excusat
Salvatorem
non habet
tum obli-
rifficibus
autu fuz.*

*Humiliatio
Del qui cum
fir ipa Sa-
intra pro
impensis
reducatur.*

*Confida-
rio de vele
alba, qua
per irrisio-
ne inau-
tus fuit.*

*Vestis ha-
bitus
Judeo
candor
ius inno-
centia
latitiam,
& gaudi-
us qui
patitur
pro nobis.*

Habiby Bibl. Co. T. 1. de Myster. Tom. 1.

temni, & opprobriis saturati? Tantus hic honor est, ut non alius optat esse debeat homini Christiano ad exemplum Apostolorum, qui ibant gaudentes a conspectu concilii, quoniam digni habiti sunt pro nomine JESU consumeliam pati, & eo nique, ut Princeps Apostolorum nil gloriosus homini Christiano accidere posse censeret, quam hauc probra, injurias, & irrisiones pro hac causa, tunc enim id sequitur, & alacri animo sufficiens ad maximum honoris cumulum elevatur: Si exprobramini in nomine CHRISTI, beati eritis, quoniam quod est honoris, glorie, & virtutis Dei super vos resquiescit. (1. Pet. 1. 4.)

PILATUS NOVOS EREXIT CONATUS, UT JESUM CHRISTUM SALVUM FACIAT. IGNAVA HUJUS PRÆSIDIS POLITICA, ET QUIDQUID ACCIDIT USQUE AD SALVATORIS CONDEMNATIONEM.

JESU ab Herode in aula, & Herodis milites Salvatorem Mundi ludificati sunt, nova hac induitum ueste inter existentis populi clamores reduxerunt illum usque ad Pilati Praetorium, unde fuerat abductus, & ubi Sacerdotes atque Pontifices occasionem nasti sunt ex Herodis iudicio perpendi, quod illi fecerat, apud omnem pro clausis, & portas tra- ducitur.

Potquam aula, & Herodis milites Salvatorem Mundi ludificati sunt, nova hac induitum ueste inter existentis populi clamores reduxerunt illum usque ad Pilati Praetorium, unde fuerat abductus, & ubi Sacerdotes atque Pontifices occasionem nasti sunt ex Herodis iudicio perpendi, hominis famam, ita ut illum in hac derisione velgostenantes, & quod ille iudicatum suum palam ferentes, pro quibusdam testibus, quos primum auro corrupserunt, populus universus coniuratione facta plectro propterea mortem deposecerunt. Ecce ergo JESUM in humiliacionis abyssum conjectum; ecce illus conlamentatio exstimationis: omnia ejus miracula apud Judas præstigia, & illusiones habentur; tota illius doctrina nonnulli mendacium est, & sanctitas ejus hypocritis. Ecce illum objectum publici odii, & execrationis; vulgo creditur sacrificium offerri Deo, quilibet arte illius maturare supplicium, & ad contemptum, atque ludibriorum cumulum accident amarissime exprobationes, & irrisiones. Facile quisque sibi fingere potest quinam de illo sermones haberentur. Potestas, nonnulli dicebant, quam cum populi plausu exercebat in elementa, in morbos, in mortem, ac ipsos danos, non aliud fuit nisi quadam fascinatio, & illatio, quandoquidem non effili amplius potestas seipsum euendi. Si tanum poterat apud Deum, quantum ab hominibus exstirari cupiebat, dicebant alii, cur hoc non probavit coram Rege, qui illum urgetabat, ut miraculum aliquod operaretur? cur faltem non operatus est miracula, ut contemptum, illatasque fibi contumelias ulciceretur? Sed liquet Deum tueri nullius pars calumniae, qui se principem, & maximum omnium Prophetarum feras, & pudore summo eum suffidisse, qui eidem gloriam eripere, sibi vindicans divinitatem, studierat. Samson hic, adjicabant, una cum capillis vires amitti, qui illius trahendo fore divisuli, & modo huc, modo illuc impellendo. Sed Pilatus nequam fatis esse debere injurias huius illatas calumniori; sed in terre justitia illius, exemplum præberere in hoc seductore, & rebelli, magis clamoribus ingeminantes crimina, qui jam illum obruerant. P. de la Colombiere, & Autor sermonum in omnia argumenta.

Pilatus videns JESUM reverti, illum ad se remitti non agere vult; hoc enim murum Herodis obsequium adiunctorum aperiebat, ut invictus sarciretur. Aliunde tamen doluit vi- tatu, ut Dei se iterum eo implicitum negotio, in quo nisi contra Filium salientem conficiantur agere voluerit, repugnandum sibi erat Salvatoris oportetrum cupiditat. Tunica, qua induitus erat Salvator, oftenauerat illi, ut Herode habitum fuisse tamquam recordem, & fatum potius, quam nocentem, quem inimicorum invidit, & fatum representabat; sed violentia, & qua innocentem persequantur, in illo aliquam ciebat misericordiam, & immiterat illi desiderium ipsum absolvendi. Hac de causa congregat Principes Sacerdotum, Magistratus & populum, eisque satis constanter edicit, se nullam reprehendere in JESU culpm ex illius, quem nomine ipsum accusaverant; talium quoque vitum suum Herodi, quandoquidem illum dimiserat, quin ullum præberet indicium, hunc ab illo morte dignum exstigmatum fuisse. Nihil cuique magis persuasum esse potest de innocentia JESU, & Iudeorum iniuriant, quam tunc Pilato, neque illa majoris potest ad illum damnandum repugnanta: tamet deitati illi robur ad eum litera falutari absolvendum, quod suum poscebat officium. Immo econtra infelix ejus politica perfecit sacrificium vita, & innocentem Filii Dei, eum quem innoxium professus erat, sufficiens tradens. Quisivit ille quidem rationes, quibus vita illius confuleret, sed rationes turpes, atque crudelis, & tandem tradidit illum voluntati prosequenti, ita confitentes morti ejus per infirmum ignaviam, & ferens etiam condemnationis sententiam contra illum, quem noverat omni culpa vacare. Politica ita callida simili fuit, & crudelis, ut simili Dei negotia, cum negotiis mundi conciliare. Quamobrem condemnavit illum verberibus excedens, sperans fore ut hinc quidem invictum illius parere posset, inde vero Iudeis satisfacere, non considerans, se Iudeis satisfacere capientem gravissimam JESU CHRISTO contumeliam inferre, & JESUM CHRI-

STUM hac arte salvum facere volentes, Iudeis nequam se esse fatis facturum. Sed tandem tota hujus politica ratio propria ipsius utilitatem spectabat. Iudei enim illum temper urgentes, & dicentes, si ille huius adhuc mortis sententiam proferre, se repulsa han habitueros tamquam enorme scelus in ipsum Casarem patratum, tandem petitioni eorum alienus est, malens forunam suam tueri, quam consilere conscientia sua simul & honori. Pater Bourdaloue in Mysterio sermonis secundo de Passione.

Iudei affecti sunt, legem habere, quae causam occidit, & non quod illis occidit.

PILATUS Novos erexit conatus, ut JESUM CHRISTUM SALVUM FACIAT. IGNAVA HUJUS PRÆSIDIS POLITICA, ET QUIDQUID ACCIDIT USQUE AD SALVATORIS CONDEMNATIONEM.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.